

Föreligger extra ordinär besvärsmätt för skattskyldig, som icke yrkat avdrag för eftergiven del av ränta å egnahemslån?

Av t. f. kammarrättsrådet C.-E. Wallhammar.

I ett den 2 februari 1960 av RR meddelat utslag (RÅ 1960 ref. 5) har förordningen den 13 mars 1953 (nr 79) om skattefrihet för vissa bidrag till nedbringande av bostadskostnader ansetts tillämplig å eftergift av ränta som meddelats jämlikt 13 § kungörelsen den 30 juni 1948 (nr 546) om egnahemslån och förbättringslån. Genom utslaget har den skattskyldige vid beräkning av intäkt av egnahemsfastighet ansetts berättigad till avdrag för sådan erlagd del av gäldränta, som motsvarade beloppet av erhållen eftergift av ränta å egnahemslånet.

Sedan detta utslag blivit känt ha många skattskyldiga, som i sina deklarationer icke yrkat avdrag för eftergiven del av gäldränta, under återopande av extraordinär besvärsmätt enligt 100 § i 1956 års taxeringsförordning, yrkat nedsättning i tidigare lagkraftsvunna taxeringar. Något utslag i högsta instans rörande denna fråga föreligger ännu icke men KR har nyligen meddelat utslag i ett sådant mål.

Vederbörande TN taxerade år 1959 en skattskyldig — nedan benämnd A — för vissa belopp. Vid beräkning av underskott å en A. tillhörig egnahemsfastighet hade TN medgivit honom avdrag för gäldränta med 1.806 kronor i enlighet med avgiven självdeklaration.

I maj 1960 yrkade A. i besvär hos vederbörande PN att erhålla avdrag för gäldränta med ytterligare 820 kronor, av-

sende ränta som eftergivits av vederbörande myndighet.

PN fann, enär A. blivit taxerad för räntesubvention, vilken icke utgjort för honom skattepliktig inkomst (100 § första st. vid 1) taxeringsförordningen), och i följd härav finge anses hava ägt rätt att i särskild ordning anföra besvär över sin ifrågavarande taxering, skäligt nedsätta hans taxeringar med yrkat belopp.

I bevär hos KR yrkade vederbörande TI — under påstående att rätt att anföra besvär i särskild ordning icke föreläge för A. i förevarande fall — att TN:s beskattningsåtgärder måtte fastställas.

Genom utslag den 3 februari 1961 fann KR, enär A. på grund av felaktighet i deklarationen blivit taxerad till väsentligt högre belopp än som svarade mot hans inkomst (100 § första st. vid 6) taxeringsförordningen), och A. förty ägt anföra besvär över ifrågavarande taxeringar i särskild ordning, icke skäl att bifalla besvären.

Enligt den uppfattning, som kommit till uttryck i KR:s utslag skulle extraordinär besvärsmätt icke föreligga generell utan skulle densamma vara beroende av sådana omständigheter som ränteftergiftens storlek och den skattskyldiges inkomstförhållanden. (A. hade en tjänsteinkomst av c:a 10.500 kr.; inga andra inkomster.) Jfr. denna tidning 1960 s. 225 och Svensk Skattetidning 1960 s. 554.